

— 'Απέθανεν ὁ διάσημος γερμανὸς δραματικὸς συγγραφεὺς Έρμαν Σούντερμαν εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν. Ἦρχισε τὸ στάδιόν του ὡς δημοσιογράφος διὰ νὰ ἐξελιχθῇ ταχέως εἰς δραματοποιόν. Τὸ πρῶτον ἔργον ὅπερ τὸν ἀνέδειξεν ἦτο ἡ «Τιμή» (1888). Ἐγραψε ἀρκετὰ μυθιστορήματα καὶ δράματα ἐκ τῶν ὁποίων τὸ κυριώτερον εἶνε «ἡ Κυρία Σοργκε» «ὁ γάμος τῆς Ὑολάνδης», «Ὑπῆρξε...» «τὸ τέλος τῶν Σοδό-

μων» «Μάγδα» «Μελλοθάνατοι».

— Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν Γκονκούρ κενωθεῖσης μιᾶς ἑδρας ἐξελέγη μέλος ὁ ποιητὴς Ραουλ Πονσάν ἡλικίας 74 ἐτῶν, ὅστις ἐξακολουθεῖ νὰ διάγῃ βίον παλαιοῦ σπουδαστοῦ φιλοσόφου καὶ ὥστις πρὸ τεσσάρων μόλις ἐτῶν ἐξέδωκε τὴν πρῶτην ποιητικὴν συλλογὴν του «Ἡ μούσα στὴν ταβέρνα».

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Τὰ δύο Ὁδεῖα, ἐν συναγωνισμῷ ἀμίλλης, ὑπόσχονται ζωηροτάτην τὴν μουσικὴν κίνησιν κατὰ τὴν ἀρξαμένην χειμερινὴν περίοδον. Αἱ ὀρχήστραι καταρτίζονται ἐπιμελέστερον, αἱ διεύθυνται φιλοτιμοῦνται νὰ παρουσιάσουν ἐκλεκτότερα ἔργα, μετεκλήθησαν δὲ ξένοι ἐπιφανεῖς βιρτουόζοι.

Ἡ μουσικὴ οὕτω πανδαισία, ἐὰν προστεθοῦν καὶ αἱ ἰδιωτικαὶ συναυλίαι, καὶ ἰδίως τῶν νεωτέρων ἐκτελεστῶν, αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν λείπουν, προμηνύεται ἄφθορος.

— Ἡ πρώτη συμφωνικὴ τῆς ὀρχήστρας τοῦ Ὁδεῖου Ἀθηνῶν περιελάμβανε: Βάγνερ (τὸν ἀποχαιρετισμὸν τὸν Βόταν ἐκ τῆς «Βαλκυρίας» καὶ ἐκ τῆς «Ἰζόλδης» τὸ προοίμιον καὶ τὸν θάνατον), ἐν συμφωνικὸν ποίημα τοῦ Σούμαν, ἅτινα ἐξετέλεσεν ἡ ὀρχήστρα ἀμέμπτως, ἐνεφανίσθη δὲ ὁ νέος καθηγητὴς τοῦ πιάνου κ. Μπαράζ, ἀποδῶν τὰ β'. Κονσέρτο τοῦ Ραχμάνινοφ μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν, ἥτις ὑπῆρξε πληρεστέρα εἰς τὸ ρεσιτάλ τοῦ ἑδῶτος. Ἐπέδειξε ἀτομισμὸν καὶ αἰσθαντικότητά σπανίαν.

Τὸ Ὁδεῖον Ἀθηνῶν ἀνέλαθεν αὐτὸ ἐφέτος τὰς λαϊκὰς συναυλίας, τοῦ «Ἀττικοῦ». Ἐκτὸς μιᾶς μετρίως ἐμφανίσεως τῆς Ἀμερικανίδος πιανίστριας Γκέμπελ, οἱ ἄλλοι σολίστ ἐπαιξάν πολὺ καλῶς.

Ἡ δὲς Παπαϊωάννου ἔδειξε ζηλευτὰ χαρίσματα, ὁ δὲ βιολιστὴς κ. Σκαντζουράκης φιλότιμον προσπάθειαν ὅπως παῖξῃ ἐκφραστικώτερον. Ἐπαίχθησαν ἡ «Συμφωνία Δάντου» τοῦ Λίστ καὶ διὰ πρώτην φοράν ἡ ὁπ. 2 τοῦ Χάϋδν, μετὰ τὴν εὐφάνταστον μελωδίαν τῆς. Ἐγρήτευσαν οἱ «Πολυσοδικοί χοροὶ» τοῦ Μποροντίν διὰ τὸν ρυθμὸν καὶ τὸν θαυμάσιον χρωματισμὸν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μπουντίκοφ, τὴν ἀντιπροσωπευτικὴν τοῦ θερμοῦ Σλαβικοῦ αἰσθηματός. Ἠκούσθησαν λίαν εὐχαρίστως τὸ καὶ ἄλλοτε παιχθέν, «Θλιβερὸν βάλλ» τοῦ Σεμπέλιους καὶ αἱ Ἐλεγειακαὶ μελωδίαι τοῦ Γρήγκ.

* *

Τὸ Ἑλληνικὸν Ὁδεῖον εἶχε τὸ εὐτύχημα νὰ ἀποκτήσῃ Διευθυντὴν ὀρχήστρας τὸν ἄρτι ἐπαυθέντα ἐκ Βερολίνου κ. Μητρόπουλον, ὅστις ἐπεδλήθη εὐθὺς εἰς τὴν συνειδήσιν τοῦ μουσικοῦ κόσμου διὰ τὴν νευρώδη διεύθυνσιν, τὴν

μουσικὴν ἀντίληψιν, τὴν πειθαρχίαν εἰς τὴν κρατεῖ τοὺς ἐκτελεστάς, ὅςιν συγχρόνως ἐμψυχώνει. Κατὰ τὴν πρώτην συμφωνικὴν τῆς ὀρχήστρας ἐπαίχθησαν διὰ πρώτην φοράν τέσσαρα παραστατικά τεμάχια τοῦ Reger ἐμπνευσθέντα ἐκ τῶν πινάκων τοῦ Μπαίχλιν καὶ δύο εἰσαγωγαὶ τοῦ Μπράμς ἡ «Τραγικὴ» καὶ ἡ «Ἀκαδημαϊκὴ» αἱ

Δ. Μητρόπουλος

Διευθυντὴς ὀρχήστρας Ἑλλ. Ὁδεῖου

ὁποῖαι ἐνεποίησαν ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν. Ἡ ἐκτέλεσις ὑπῆρξεν ἀνταξία τῶν θαυμασίων μουσουργημάτων.

Ὁ κ. Ἀντ. Σκόκος ἀπέδωκε τὰς Βαριασιὸν τοῦ Φράγκ μετὰ μεγάλην τέχνην διεκδικῶν θέσιν παρὰ τὸ πλεῖστον τῶν καλλιτέρων παρ' ἡμῖν νέων δεξιότεχνων.

— Εἰς τὰς λαϊκὰς συναυλίας τοῦ ἰδιοῦ Ὁδεῖου εἰς τὸ «Ἰντεάλ» παρετηρήθη ἐφέτος κοσμοσυρροή. Ἠκούσθη τὸ συμπαθητικὸν ἄσμα τῶν κυριῶν Καλαμαριώτου καὶ Καλφοπούλου, τὸ αἰσθηματικώτατον βιολί τοῦ κ. Σούλτσε, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν παίξιμόν τῆς δ. Πανᾶ καὶ τῆς κ. Μουτούση.

— Περισσότερον ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ δευτέρα συμφωνικὴ συναλία, ἀφιερωμένη εἰς τὸν Μπετόβεν. Ὁ κ. Μητρόπουλος ἐπεχείρησε μιάν